

Soul Riders

Eerste trilogie

Het eiland van de paarden

De legende ontwaakt

De duisternis valt

Tweede trilogie

Verraad op Jorvik

De gevangene van Pandoria

Het geschenk van Aideen

Verhalenbundels

Vier magische verhalen

Magische verhalen over de stallen van Jorvik

Star
Stable

Soul Riders

Het geschenk van Aideen

TWEEDE TRILOGIE – DEEL 3

Helena Dahlgren

Vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

kluitman

Voor mijn lezers. Jullie zijn geweldig!

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/W112301

Bisac JUV002130 / JUV037000

© MMXXIII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Star Stable Entertainment AB

Licensed by Star Stable Entertainment AB

All rights reserved

Tekst: Helena Dahlgren

Omslagillustratie: Marie Beschorner

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Dutch language by arrangement with Ferly

Oorspronkelijke titel: *Soul Riders: Aideen's Gift*

Nederlandse vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

© Motto: Stephen King, *Het* (oorspronkelijke titel: *It*),

Luitingh-Sijthoff 2001, vertaling door Theo Horsten,

Jacques Meerman en Jan Smit

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman.nl

*'Misschien bestaan er geen goede of verkeerde vrienden,
dacht hij. Misschien zijn er alleen maar vrienden,
mensen die je steunen als je het moeilijk hebt,
zodat je je niet zo eenzaam voelt [...]
Geen goede of verkeerde vrienden.
Gewoon mensen die je graag om je heen hebt,
die hun huis bouwen in je hart.'*

Stephen King, *It*

Het werd dit jaar al vroeg winter op Jorvik. De bladeren hadden maar net tijd gehad om van rood naar bruin te verkleuren toen de eerste sneeuw begon te vallen. In een paar uur was het hele eiland bedekt met een schitterende, oogverblindende witte deken, die zich uitstreckte van de Wintervallei in het noorden tot de uiterste zuidpunt van het Zuiderhoef-schiereiland. Alleen de Gouden Heuvelvallei, waar het altijd herfst was, hield zijn heldere herfstkleuren.

Het was vroeg in de ochtend stiekem gaan sneeuwen en de slaperige inwoners van Jorvik zouden heel verrast zijn als ze wakker werden. Al gauw zou de zachte, nieuwe sneeuw bedekt zijn met voetstappen. Uit garages en schuren zouden sleeën tevoorschijn gehaald worden en ouders zouden op zoek gaan naar skipakken en kwijtgeraakte wanten. Terwijl zij zochten, zouden de kinderen naar buiten sluipen om in hun pyjama in de tuin te spelen: koud maar gelukkig. In de loop van de dag zou het hele eiland gevuld worden met sneeuwpoppen, sneeuwengelen en gelach. Sommige mensen zouden zich zorgen

maken over de vroege sneeuw. Wat betekende het? Bij de Geheime Steenkring, waar de druïden de wacht hielden bij de bewusteloze Fripp, hadden ze de sneeuw al aan zien komen – maar dat wilde niet zeggen dat hij welkom was.

Het zal moeilijk zijn voor de Soul Riders om nu de Steenkring te bereiken, dacht Avalon, terwijl hij zijn grijze cape om zich heen sloeg. En ze moeten hier alle vier snel naar toe komen... Gelukkig heeft een beetje sneeuw ze nog nooit weerhouden.

Op dat moment wisten alleen de druïden en de paarden dat een nieuw seizoen was aangebroken op Jorvik. De meeste paarden op het eiland waren diep in slaap geweest in hun stallen of weides, maar ze werden wakker door een verandering in de lucht. De koude, frisse bries maakte ze nog alerter en schichtiger dan anders. Sommige paarden renden rond in de paddock en genoten van de sneeuw, terwijl andere – in het bijzonder de zeldzame Sterraspaarden die alleen voorkomen op Jorvik – onrustig werden en niet op hun gemak waren. Deze paarden voelden gevaar. Hun instincten vertelden ze dat er iets aan de hand was en dat ze daarnaar moesten luisteren.

Vlak bij de kust, waar de koude wind over het rotsige strand gierde, rende een prachtige Sterrasmerrie voor haar leven.

Ze wist niet wat haar zo bang gemaakt had. Het was puur instinct, het aloude mechanisme van de natuur. Ze moest haar ongeboren veulen beschermen voordat het te laat was! De merrie rende zo hard als ze kon, waarbij haar

hoeven uitgleden op de gladde rotsen bij het strand. Toen ze een heftige pijscheut in haar buik voelde, stopte ze plotseling. Ze wilde desnoods de ijskoude zee in rennen als het moest, maar de pijn was zo hevig dat ze niet meer verder kon.

De pijn trok na een tijdje weg, maar de leegte die daarop volgde was erger.

Al gauw was de witte sneeuw bevlekt met donkerrood bloed.

2

Donderende hoefslagen verbraken de stilte. Vier jonge ruiters galoppeerden over het strand. De zware sneeuwval wervelde over de baai, waardoor ze nauwelijks iets konden zien. Gelukkig wisten de paarden de weg. Het paard voorop was klein en lichtbruin, met grote, levendige ogen onder zijn warrige maantop. Het grote witte paard dat vlak achter hem galoppeerde, had rijp in zijn blauwgetinte manen. Zijn ruiter had tranen in haar ogen. Dat kwam niet alleen door de ijzige wind, maar ook door de angst die aan haar knaagde. Boven de zee liet de zonsopgang de lucht en het water branden als vuur, maar geen van de Soul Riders zag het.

‘Denk je dat we te laat zijn?’ riep Lisa naar Alex.

‘Ik hoop het niet,’ antwoordde Alex. Ze liet Tin-Can nog sneller gaan. ‘Linda, Anne, zijn jullie er nog?’

‘Ja!’ Linda leunde voorover in het zadel. Haar paard Meteor was een sterke, rode vos met lichte manen, stevige hoeven en een vriendelijk, gelijkmatig karakter, dat zelfs niet door hun wilde rit verstoord werd.

‘Yep!’ riep Anne vanuit de achterhoede. Ze reed op een

sierlijke appelschimmel met veel temperament. Onder de grijze vacht waren de spieren strak gespannen. Anne was de enige ruiter die haar paard moest inhouden in plaats van het aan te sporen. Ze was er nog steeds niet echt aan gewend.

Vroeger was dit niet zo, dacht ze, terwijl ze Calanthe een klopje op haar hals gaf. *Niet met Concorde.*

Ze keerde terug naar de werkelijkheid toen Alex stopte en van Tin-Can af sprong. ‘Hier is ze,’ riep ze. ‘Kom snel!’

Lisa, Linda en Anne stapten gauw af en liepen naar de gewonde merrie toe. Ze lag met halfgesloten ogen doodstil in de sneeuw. Linda zag bloeddruppels afsteken tegen het wit van de sneeuw en huiverde.

‘Dus het was geen nachtmerrie, afgelopen nacht,’ zei ze zacht. ‘Ik had gehoopt dat het wel zo was.’

‘Het is nooit alleen maar een nachtmerrie, Linda,’ zei Anne sip.

‘Nee, ik weet het,’ zuchtte Linda. ‘Dat betekent dat het andere wat ik droomde waarschijnlijk ook waar is. Dat Camilla achter de zieke paarden zit.’

Linda huiverde bij de gedachte aan hun ontmoeting met Camilla. Dat was in Pandoria geweest, de vreemde, roze schaduwwereld waar niets, zelfs niet de tijd, te vertrouwen was. Ze waren daar bijna alles verloren... en ze verloren er Elizabeth. Het was al een aantal maanden geleden, maar het voelde heel dichtbij. Het was een nieuwe realiteit, waarmee ze moesten leren omgaan. Maar hoe verdrietig ook, in elk geval zouden ze dat samen doen.

En nu was er dat gedoe met de Sterrasmerries... Ze slikte

en dwong zichzelf om naar de gewonde merrie te kijken. Ze konden het aan, zei een stem in haar hoofd. De merrie zou het overleven. Vast wel.

‘Wat denk je ervan, Lisa?’ vroeg Alex. ‘Kun je iets voor haar doen?’

Lisa gaf geen antwoord. Ze legde haar ijskoude handen op de dikke buik van de merrie en begon te zingen, zacht en hypnotiserend. Al snel vormde zich een vage kralenketting van energie rond haar en de merrie. Het leken wel sterren – roze, blauwe, witte en zilveren sterren – die rond de gewonde merrie de lucht in schoten, op weg naar de zonsopgang aan de horizon. De anderen stonden bewegingloos te kijken. Zelfs de paarden leken te wachten. Het was bijna alsof ze hun adem inhielden.

‘Ik denk dat ik haar kan redden,’ zei Lisa uiteindelijk. ‘Maar het veulen is er slechter aan toe.’ Ze veegde een traan van haar wang. ‘Dit is allemaal niet makkelijk.’

Alex aaide de merrie over de met schuim bedekte hals. Versuft opende het paard haar ogen en keek haar geschrokken aan. In haar ogen was zowel verdriet als dankbaarheid te lezen.

Linda, die naast haar gehurkt zat, slikte moeizaam. ‘Nee, dit is niet makkelijk,’ beaamde ze.

‘Toe maar, schatje,’ zei Alex lief. Ze voelde haar ogen branden. ‘We gaan zorgen dat we je hier wegekrijgen.’

Met een zwaar hart pakte ze haar telefoon en koos een nummer. De persoon aan de andere kant nam meteen op, ook al was het nog vroeg.

‘Hoi, Herman,’ zei Alex. ‘We hebben er weer een.’

Een paar uur later stonden de Soul Riders met Herman op het erf van de Jorvik Stallen en keken hoe de trailer waar de merrie in stond het erf af reed. Ze was onderweg naar de paardenkliniek in Jarlaheim.

‘De bloeding is gelukkig onder controle,’ vertelde Herman toen de witte trailer niet meer dan een vage stip in de verte was. ‘Ze gaan haar nu opereren, waarna ze in de kliniek kan herstellen totdat ze weer helemaal beter is. Pas dan zal ze weer vrijgelaten worden.’ Hij aarzelde even. ‘Dat was op het nippertje. Als jullie haar niet zo snel gevonden hadden, was ze niet meer te redden geweest.’

De eigenaar van de Jorvik Stallen was net zo kalm en vriendelijk als altijd, maar hij had diepe wallen onder zijn ogen en zijn stem klonk moe. ‘Dit is de derde in een paar weken,’ ging hij verder. ‘Ik begrijp niet wat er met ze aan de hand is...’

Hij huiverde. De ochtend was overgegaan in een heldere, zonnige dag, maar ondanks de stralende zon was de lucht bitterkoud. Op die zaterdagochtend was er verder niemand op stal, maar aan de andere kant van het erf, bij

de schuur met gereedschappen, fladderde een goudvink. De rode veren staken prachtig af tegen de helderwitte, ongerepte sneeuw. Alex zag de vogel en glimlachte. Goudvinken deden haar altijd denken aan iets wat Elizabeth haar verteld had toen ze zich verdrietig voelde en troost nodig had. Toen was er, op een andere koude en zonnige winterdag, op precies diezelfde plek ook een goudvink geweest.

Lang geleden vertelde iemand mij dat goudvinken staan voor onsterfelijkheid. Zolang er goudvinken zijn, bestaat de dood niet. Niet echt.

Sinds Elizabeth was gestorven, had Alex een hoop goudvinken gezien. Zelfs in de late zomer, in die eerste chaotische weken na de gebeurtenissen in Pandoria, vlogen de rode wintervogels achter Tin-Can en haar aan alsof ze tot dezelfde zwerm behoorden.

Als iemand twee jaar geleden aan Alex had gevraagd of ze in het bovennatuurlijke geloofde, zou ze arrogant nee hebben gezegd. Mensen verbeeldden zich dat soort dingen omdat ze de realiteit niet aankonden, vond ze. Inmiddels wist ze dat er op Jorvik meer bovennatuurlijke dingen gebeurden dan ze ooit voor mogelijk had gehouden. Ze glimlachte opnieuw. Het was een bitterzoete glimlach, die haar tegelijkertijd met warmte en met verdriet vulde.

Toen dacht ze aan het bloed in de sneeuw en de doods-bange blik van de merrie. Ze sloot haar ogen om de herinnering te verdrijven, maar het beeld bleef hangen.

‘Kom op,’ zei Alex, terwijl ze naar de ingang van de stal

liep. ‘Ik heb honger. Laten we een tijdje in de kantine gaan zitten en wat eten.’

‘Dat klinkt goed,’ zei Anne, terwijl ze achter haar aan liep.

Al gauw zaten ze in het gezellige clubhuis. Voor hen stonden dampende mokken thee en een stapel boterhammen met kaas. Ze vielen aan op de boterhammen en een paar minuten lang waren ze alleen maar bezig met eten.

Hun kauwgeluiden deden Anne denken aan de paarden in hun boxen: een zacht, huiselijk geluid. Toen ze klaar waren, veegde Linda een paar broodkruimels uit haar mondhoek, schonk iedereen nog wat thee in en draaide zich naar Herman. ‘Ik wil graag dat je ons alles vertelt, vanaf het begin. Ik denk dat jij dingen weet die wij niet weten. Wat is er precies aan de hand met de Sterrasmerries?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Herman, terwijl hij door zijn war-rige grijze haar woelde. ‘Niemand weet het, zelfs de druïden niet. In deze tijd van het jaar zijn er normaal gesproken minstens tien drachtige Sterrasmerries.’ Sip keek hij naar de meiden. ‘Dit jaar zijn het er maar vier.’

Anne maakte snel een rekensommetje. Toen snakte ze naar adem.

‘Bedoel je dat...?’

Hermans woorden weerkaatsten in haar hoofd. *Dit is de derde in een paar weken.*

‘Inderdaad,’ knikte Herman. ‘Dat is precies wat ik bedoel. Voor zover ik weet – en ik ben waarschijnlijk degene die het beste zicht heeft op onze wilde Sterraspaarden – is er nog maar één drachtige merrie op het hele

eiland. Eén veulen in het voorjaar... als we geluk hebben.’
‘En wat gebeurt er als er geen veulens geboren worden?’ vroeg Linda zich hardop af.

Herman roerde in zijn thee. De stilte was om te snijden. Uiteindelijk keek hij op en zei met een lage, hese stem: ‘Er zullen natuurlijk andere jaren zijn, met nieuwe veulens. Maar de laatste keer dat ik Elizabeth zag, zei ze iets wat is blijven hangen. Ze vertelde dat het dit jaar anders voelde. Ze had over een veulen gedroomd en keek erg uit naar de geboorte. Ze zei dat een van de veulens alles zou veranderen. Toen ze het vertelde was ze heel blij.’ Herman haalde diep adem en keek Anne recht aan. ‘Vooral voor jou, Anne.’

Anne voelde dat haar wangen begonnen te gloeien. Ze begreep niet waarom, maar haar hart begon sneller te kloppen en ging er zowat vandoor. Hoop schoot door haar heen. Het was zo’n onbekend gevoel dat ze het in eerste instantie niet eens herkende.

Alex verbrak de stilte. ‘Maar dan moeten we die laatste merrie beschermen,’ merkte ze op. ‘Elizabeth zou dit nooit gezegd hebben als ze niet dacht dat het waar was. Zelfs als er volgend jaar weer meer veulens geboren worden, moeten we dit paard beschermen. Het is belangrijk.’

Linda nam een slokje thee en dacht diep na. ‘Ik vraag me af of Camilla weet dat er iets bijzonders met een van de veulens is,’ zei ze na een tijdje. ‘Misschien is ze daarom naar ze op zoek.’

Anne leunde naar voren met een afwezige blik in haar ogen. ‘Het zou me niet verbazen,’ zei ze zacht. ‘Toen ik in

Pandoria was, schepte Camilla erover op hoe sterk ze was geworden. Ze zei dat ze ons zou laten zien hoe ze het deed. “Jullie zullen het geweldig vinden,” zei ze. “Het is net zoiets als vliegen.”’ Anne huiverde en slikte moeizaam, terwijl ze Camilla’s wrede, schorre stem uit haar hoofd probeerde te krijgen. Het lukte niet. Het was net alsof Pandoria en Camilla onder haar huid waren gekropen en niet meer weg wilden.

Linda hield haar hoofd scheef. ‘Maar hoe kan ze Jorvik kwaad doen? Ze zit al zo lang in Pandoria!’

‘Het kan me niet schelen hoe ze het doet,’ zei Lisa. ‘Het belangrijkste is dat we haar stoppen, en snel ook. We moeten die laatste drachtige merrie vinden!’

‘Morgenmiddag gaan we haar zoeken,’ zei Alex. ‘Ik probeer daarvóór met de druïden af te spreken. Misschien hebben zij een idee waar we haar kunnen vinden. We móeten dat veulen opsporen voordat Camilla het doet.’

‘Dat klinkt goed,’ zei Herman. ‘En als we het dan toch over verdwenen paarden hebben...’

Anne verstijfde. ‘Is Luna nog steeds niet terecht?’

Zodra ze aan Mina’s grote donkerbruine paard dacht met de witte bles en de vriendelijke ogen, trok haar maag zich samen. Ze herinnerde zich dat Mina haar gesmeekt had om haar mee te nemen. Dat was vlak voor ze door het portaal ging en Pandoria achter zich liet.

‘Alsjeblieft, Anne! Laat me niet in de steek!’ had ze gezegd.

‘Ik durf je niet meer te vertrouwen...’ was Annes antwoord geweest. Achteraf vroeg ze zich af of ze er goed

aan had gedaan. De onzekerheid vrat aan haar en hield haar 's nachts uit haar slaap.

'Hallo Anne, hallo? Aarde aan Annel!'

Toen ze naar Herman keek, realiseerde Anne zich dat hij haar vraag al beantwoord had. Misschien wel meer dan eens.

'Zoals ik al zei, is Luna nog steeds niet terecht,' vertelde hij. 'We hebben in de stal in het bos gekeken waar we haar ophaalden toen jij terugkwam...'

Herman slikte en Anne realiseerde zich dat dit net zo verdrietig voor hem was als voor haar. Het was nog steeds moeilijk om aan die dag te denken, de dag dat de Soul Riders zonder Elizabeth terug waren gekomen. Ze hadden allemaal rode ogen gehad van het huilen. Iedereen was helemaal uitgeput, maar Anne had erop aangedrongen dat ze Luna gingen ophalen in de stal waar Mina haar had achtergelaten voordat ze naar Pandoria ging.

'Ze is daar helemaal alleen,' had ze door haar tranen heen gezegd. 'En Mina kan nu niet voor haar zorgen.'

Herman had zich afgevraagd wat er met Mina gebeurd was, maar toen hij het aan Anne vroeg, begon ze alleen maar nog harder te huilen. Hij realiseerde zich dat hij geen antwoord zou krijgen. Op dat moment niet, en misschien later ook niet.

Daarna had Anne voor Luna gezorgd en elke dag op haar gereden. Het betekende dat ze de hele avond op stal was omdat ze ook Calanthe moest berijden. Die draaide namelijk helemaal door als ze niet genoeg beweging kreeg. Anne maakte het niet uit. Ervoor zorgen dat Luna

zich fijn voelde, dat haar vacht glansde en dat ze in het bos kon galopperen, zoals ze met haar eigenaar had gedaan... dat was het minste wat ze voor Mina kon doen.

Anne werd nog steeds 's nachts wakker met Mina's wanhopige kreten in haar oren. Het litteken op haar wang deed dan pijn en ze kreeg heftige migraine, waar geen enkele pil tegen hielp.

Als het zou kunnen, zou ze teruggaan naar Pandoria en Mina thuisbrengen, maar ze wist dat dat onmogelijk was. Alleen al de gedachte aan Pandoria maakte haar ziek. Als ze zichzelf weer zou teleporteren naar Pandoria, na alles wat daar de laatste keer gebeurd was, zou dat haar dood betekenen.

'Luna is al een maand weg,' zei Anne, toen ze zich realiseerde dat ze er weer niet bij was geweest. 'Iemand op het eiland zou haar toch gezien moeten hebben?'

'Je denkt toch niet dat...?' zei Lisa, terwijl ze zich naar Anne draaide.

'Nee,' riep Anne, 'hoe zou dat kunnen?'

Maar diep van binnen hoopte ze dat Mina zichzelf uit Pandoria kon bevrijden. Ze werd daar gevangengehouden door Camilla; een leeg, monsterlijk omhulsel van de persoon die ooit Mina's tante was geweest. Maar hoe zou Mina dat voor elkaar moeten krijgen?

'Zou Mina's moeder Luna mee hebben genomen?' Vragend keek ze naar Herman.

Herman schudde zijn hoofd. 'Caroline is al een hele tijd niet meer gesignaleerd. Haar huis ziet er verlaten uit en de burens dachten dat ze verhuisd was. Als dat het geval

was en ze zou haar paard meegenomen hebben, waarom zou ze ons dat dan niet hebben laten weten?’

‘Nee,’ zei Anne nog een keer. ‘Het klopt gewoon niet.’

‘Dat zijn dan twee paarden die we moeten vinden,’ zei Alex. Ze trok een gezicht. ‘Dat zijn er twee te veel. Ik ga een stukje rijden om mijn hoofd leeg te maken.’ Ze stond met een zucht op. ‘Jullie hoeven niet mee te gaan,’ voegde ze eraan toe toen ze zag dat haar vriendinnen overeind wilden komen. ‘Ik wil graag alleen zijn.’

Ze knikten begripvol. Sinds Elizabeth was gestorven, was het elk weekend zo geweest.

Lisa glimlachte verdrietig naar haar vriendin. ‘Dat is goed,’ zei ze. ‘Morgen zullen we de verdwenen merrie proberen te vinden. Hoe eerder we vertrekken, hoe beter.’

Anne stond in de stal van Calanthe met een borstel in haar hand. Ze kon niet uit haar hoofd zetten wat Herman over het veulen gezegd had. *Ze zei dat een van de veulens alles zou veranderen. Vooral voor jou, Anne.* Hoe dan? Wat had Elizabeth bedoeld?

Hermans woorden maakten iets in haar wakker: het was vager dan een herinnering en sterker dan een droom. Wat kon het zijn?

Ze schrok op uit haar overpeinzingen door het vertrouwde geluid van hoefstappen op de harde, oude stenen vloer. Ze keek op en zag Alex en Tin-Can. Alex droeg een dik donzen jack en Tin-Can was al opgezadeld.

‘Ik ga zo,’ zei Alex.

‘Doe haar de groeten van mij,’ zei Anne. Ze probeerde te glimlachen, maar het voelde stijf en onecht. Terwijl ze Elizabeth voor zich zag, spoelde er een golf van verdriet over haar heen. Ze zag haar golvende roodblonde haar, dat uitwaaierde over haar grijze cape. Die wijze ogen, die zo veel meer zagen dan ze liet merken. Het voelde volstrekt onwerkelijk dat ze er niet meer was.

‘Zal ik doen,’ antwoordde Alex. Ze trok Tin-Cans neusriem recht, ook al zat hij al perfect. ‘De volgende keer gaan we met z’n allen, dat beloof ik,’ zei ze toen ze gestopt was met het gefriemel aan het hoofdstel. ‘Maar vandaag wil ik graag alleen gaan.’

‘We begrijpen het, Alex. Het is goed. Je hoeft het niet uit te leggen.’

‘Ik weet het.’ Alex keek ongeduldig naar de staldeur, alsof een deel van haar al door de sneeuw galoppeerde. ‘Ik zou willen dat ik dit niet hoefde te doen,’ voegde ze er met een zucht aan toe. ‘Het is allemaal zo raar.’

Een glinsterende waterval van witte poedersneeuw werd door de deuropening geblazen en landde op de vloer. Anne moest denken aan iets wat een van haar docenten een paar weken geleden had verteld. Ze legde uit dat sommige talen wel vijftig woorden hebben voor sneeuw. Waarom waren er geen vijftig woorden om mensen te troosten?

Vijftig woorden voor sneeuw, dacht Anne, en geen enkel woord waardoor mijn vriendin weer blij wordt.

‘Oké,’ zei Alex en ze klakte met haar tong naar Tin-Can. ‘Ik moet nu gaan. Als je al naar huis gaat voordat ik terug ben, zie ik je morgen wel weer. En hé...’

‘Ja?’

‘We moeten die merrie vinden. Ik weet dat het gek is, maar ik denk dat ik Elizabeth om hulp ga vragen. Ze kan ons dan wel geen antwoord meer geven, maar ik heb het gevoel dat ik beter na kan denken als ik bij haar in de buurt ben. Misschien krijg ik nog wel een idee. Als dat

zo is, stuur ik je een bericht.’

‘Goed plan.’

Anne keek naar Alex terwijl die buiten opstapte en wegreed. Toen ging ze terug naar Calanthe en borstelde haar met lange, gelijkmatige streken. Ze borstelde net zo lang totdat de vacht van de merrie glom in het koude middaglicht. Ze zette haar poetstas aan de kant en sloeg haar armen om de hals van het paard.

‘Ik weet dat je haar mist,’ zei ze zacht in het fluwelen oor van de mooie merrie. ‘Ik mis haar ook.’

Calanthe zuchtte diep. Toen legde ze haar hoofd op Annes schouder. Zo bleven ze een hele tijd staan. Er kwam een soort droevige kalmte over Anne heen.

‘Je bent geweldig, weet je dat?’ zei ze en ze aaide de merrie over haar hals. ‘Maar je bent niet Concorde en ik ben niet Elizabeth.’

De merrie spitste haar oren en keek haar aan. Haar grote ogen hadden een zachte uitdrukking.

‘Het is niet anders,’ ging Anne verder. ‘Maar nu zijn het jij en ik, Calanthe. Elizabeth komt nooit meer terug, ook al zouden we dat nog zo graag willen.’ Ze aaide de merrie over haar hals. ‘Wat vind je van een klein ritje in de sneeuw?’

‘Wat een goed idee,’ riepen twee stemmen tegelijkertijd.

Anne draaide zich om. Op het erf stonden Linda met Meteor en Lisa met Starshine. Beide paarden waren opgezadeld en de meiden droegen hun rijhelmen.

‘Zeg, hoelang staan jullie hier al?’

‘O, nog niet zo lang,’ antwoordde Lisa vaag. Maar toen ze eenmaal door de zachte sneeuw stapten, wendde ze zich tot Anne. ‘Je mag haar best leuk vinden,’ zei ze lief. ‘Dat weet je, toch? Het maakt wat je met Concorde had niet minder waardevol. Jullie horen voor altijd bij elkaar, ook al is hij er niet meer.’

Anne knikte. Gedachteloos raakte ze haar wang aan. Het litteken werd onmiddellijk warm en door de zon glansde het feller roze dan normaal.

‘Doet het pijn?’ vroeg Lisa.

‘Helemaal niet en altijd,’ antwoordde Anne. ‘Snap je wat ik bedoel?’

‘Ik snap het,’ zei Lisa. Ze raakte even haar versleten suède jasje aan. Het was er eigenlijk te koud voor, maar toch droeg ze het. Het was ooit van haar overleden moeder geweest, en nu was het van haar.

Helemaal niet en altijd.

De verse sneeuw dwarrelde op rond de paardenhoeven. Al snel gingen ze over in galop.

Tegen de tijd dat Alex en Tin-Can de oude ruïnes bereikten, werd het al donker. De ruïnes stonden bekend als de Abdij van Doyle. In de verte klonken de rollende golven van de zee en de drukke stadsgeluiden uit Fort Pinta. Toen Alex in de buurt van de ruïnes kwam, dacht ze gedempte stemmen te horen, maar toen ze er dichterbij reed hoorde ze niks meer. Misschien had ze zich vergist.

Ze keek om zich heen. De met sneeuw bedekte ruïnes konden zo op een kerstkaart. Het leek erop dat ze alleen was, maar de voetstappen in de verse sneeuw verklapten dat er vlak voor haar iemand was geweest. Was die ander er met hetzelfde doel als zij? Had hij of zij ook troost nodig van degene die hier begraven was?

Alex wist dat de Abdij van Doyle vaak bezocht werd door de druïden van Jorvik. Het was ooit een grote kathedraal geweest. De druïden waren wijze mannen en vrouwen die sinds mensenheugenis op het eiland woonden. De Geheime Steenkring, Valedale en de Abdij van Doyle waren hun favoriete plekken. Alex vermoedde dat de druïden die ze had horen praten zich hadden teruggetrokken

uit respect voor haar. Net zoals haar Soul Rider-zusters hadden ze vast begrepen dat ze alleen wilde zijn.

Alex sloeg haar armen om zich heen om de koude wind af te weren. Voor zich kon ze de grafsteen zien waarvoor ze gekomen was. Altijd als ze ernaar keek, werd ze verdrietig.

... de dood bestaat niet, niet echt.

Met een zwaar hart ging ze op haar knieën in de sneeuw zitten.

‘Ik ben het weer, Alex. Maar dat weet je al.’ Ook al praatte ze zacht, toch weerkaatste haar stem tussen de stenen muren van de ruïnes. Vanuit de verte leek de steen waarbij ze knielde op een runensteen, maar hij was kleiner dan de stenen in de Geheime Steenkring en had niet die vreemde, paarse gloed. Toch was er op heel Jorvik geen enkele steen die belangrijker was dan deze. Voor de steen stond een kleine lantaarn en de flakkerende kaars erin liet de gegraveerde tekst oplichten alsof hij in vlammen was geschreven.

ELIZABETH SUNBEAM, STRIJDER EN VRIEND.

JOUW ZON SCHIJNT VOOR EEUWIG.

‘Weet je waar die kaars me aan doet denken?’ vroeg Alex. Ze wist niet of ze moest lachen of huilen. ‘Aan die keer dat de heks Pi je in een dwaallicht had veranderd en we je rond moesten dragen in een glazen pot. Je was de slechtste lantaarn van de hele wereld.’ Ze veegde een beetje poedersneeuw van de grafsteen. ‘Toen dachten we dat we je kwijt waren, maar achteraf gezien hadden we geen idee. Ik zou willen dat je een dwaallicht was,’ zei ze

verdrietig. ‘Dat zou een stuk beter zijn dan dit.’

Alex zag dat iemand een roos naast de lantaarn had gelegd. Hij was een beetje bevroren, maar het diepe rood stak nog steeds glanzend af tegen de grijswitte steen. Ze pakte de roos voorzichtig op en rook eraan. Iemand had hem er pas neergelegd, dacht ze. Fijn. Ze vond het een naar idee dat Elizabeth hier helemaal alleen was.

‘Ik hoop dat je het niet koud hebt,’ zei ze zacht. ‘Ik hoop dat het goed met je gaat, waar je ook bent. We missen je.’

Ze schraapte haar keel en vermande zichzelf. Er was zo veel wat ze wilde zeggen, maar als ze niet in het donker naar huis wilde rijden, moest ze snel vertrekken.

‘Er is een hoop gebeurd sinds ik hier de laatste keer was,’ zei ze en ze legde de roos weer neer. ‘Weet je nog dat ik je verteld heb over de paarden? Herman is heel erg bezorgd en ik ook, eerlijk gezegd. Wij allemaal. Er zijn nu al drie merries die hun veulen hebben verloren. Dat betekent dat er nog maar één over is... Nog maar één kans dat dit voorjaar een Sterrasveulen geboren wordt. Als je nog zou leven, weet ik zeker dat je zou weten wat dat betekent.

Natuurlijk probeert Herman het te begrijpen,’ voegde ze er snel aan toe. ‘Hij doet echt zijn best. Maar hij is niet Elizabeth Sunbeam, en dat weet hij.’

Alex legde haar hand op de steen. Ondanks de barre kou voelde hij warm aan. Tin-Can stond naast haar en rook nieuwsgierig aan de roos. Ondanks haar verdriet moest Alex glimlachen.

‘Hoe vaak moet ik het je nou nog zeggen, gek beest,’ zei ze liefkozend. ‘Bloemen zijn géén eten. Kijk, ik heb iets